

Bona tarda. Estic molt contenta i també una mica impressionada de ser aquí. Moltes gràcies per aquest premi.

Qualsevol altra cosa més enllà de donar les gràcies estaria fora de lloc.

Gràcies a la gent que llegeix. Gràcies a la gent que fa llibres. Gràcies a la gent que hi trafica.

Gràcies als llibres. La meva història, com la de molta altra gent, va començar així:

A la vora del desastre, vaig pensar que llegir serviria per fugir.

I per això m'hi vaig entregar.

Era capaç de sostenir la gent, la vida, la catàstrofe, amb dues mans.

Era capaç d'envoltar el món, d'abraçar-lo, amb dues mans.

Era capaç de dirigir-lo, amb dues mans.

Amb dues mans, era capaç d'empènyer la porta d'altres cases, d'altres famílies, en altres països.

El meu dolor em cabia a les palmes de les mans.

La meva ràbia se m'estenia per les arrels de les mans.

El món, entre les meves mans, era un lloc segur. Protegit. D'entrada lliure.

La meva afició es va desfermar al saló de casa dels meus pares, sota la mirada d'unes màscares senegaleses penjades a les parets. He dit abans que vaig pensar que llegir serviria per fugir del món. Però no va ser així. Me'l vaig trobar allà, de ple. El món. Llegir es va convertir en la manera d'estar-hi. De voler entendre'l. De comprometre'm amb la vida, amb les vides, amb la meva vida.

L'escriptura va venir després, com una extensió natural.

Una vegada vaig explicar que escrivint podríem ser una altra persona, que escrivint podíem escapar-nos de nosaltres mateixes. Però de cap manera. Al cap de vint anys d'haver començat a escriure encara era allà, amagada rere totes aquelles frases, rere tots aquells llibres, amagada però demandant, a l'espera de ser trobada, compresa, alliberada.

I aleshores vaig posar veu a la pregunta: però com vols escriure sobre tu mateixa?, t'has tornat boja?, qui et penses que ets? —en un rampell que aleshores creia que era d'humilitat.

La resposta va ser aquest llibre.

No som tan importants.

Ningú no és tan important.

No som tan importants per haver d'amagar-nos.

L'ofici de l'escriptora consisteix a escriure. Però és la gent que llegeix qui converteix el llibre en llibre.

Moltes gràcies a totes aquelles persones que amb aquests bocinets heu contribuït a construir una casa més àmplia, més acollidora, més ventilada. Gràcies a vosaltres les mirades de les màscares senegaleses prenen sentit. Gràcies a Periscopi, Aniol, a Random House, Albert, i a Pau Joan Hernández: un bocinet d'aquest premi et pertany.

Gràcies al Gremi de Llibreters. Em fa una il·lusió especial rebre aquest premi de les vostres mans.

He buscat en llistes d'espècies en extinció, esperava trobar-vos entre els rinoceronts i els ossos panda, però ni tan sols allà. Pot ser que hi hagi més llibreters que rinoceronts?

Discurs d'agraïment del premi Llibreter 2024

Eider Rodriguez

Materials de construcció

Fa poc llegia que el llibre és l'últim reducte de llibertat que li queda a l'ésser humà, i qui són, si no els llibreters, els que generen constel·lacions entre aquests reductes?

Finalment, gràcies també a la sort. Sense ella avui jo no seria aquí.

I al misteri. Sense ell no valdria la pena.

Seguim i seguirem. Amb dues mans i molts peus.

Gràcies.

**Discurs
d'agraïment
del premi
Llibreter 2024**

Eider Rodriguez

*Materials de
construcció*

